REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

II U 171/2024-49

UPRAVNO SODIŠČE RS, ODDELEK V MARIBORU
ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
_____ sodišče v _____
dne 25.9.2025
Podpis pristojne sodne osebe:

REPUBLIKA SLOVENIJA UPRAVNO SODIŠČE 8 ODDELEK V MARIBORU

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije, oddelek v Mariboru, je po višji sodnici Violeti Tručl,

v upravnem sporu tožeče stranke: **NACIONALNI LABORATORIJ ZA ZDRAVJE, OKOLJE IN HRANO,** Prvomajska ulica 1, Maribor, ki jo zastopa Odvetniška pisarna Matjašec d.o.o. iz Maribora, zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA,** ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Dunajska cesta 22, Ljubljana,

ob udeležbi stranskega udeleženca na strani tožeče stranke:
, ki jo zastopa Odvetniška družba

in

stranke z interesom: **OBČINA KANAL OB SOČI,** Trg svobode 23, Kanal ob Soči, ki jo zastopa PFP Law o.p. d.o.o. iz Ljubljane,

zaradi **dostopa do informacij javnega značaja,**

o **tožbi** zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-334/2023/18 z dne 18. 4. 2024,

po dne 4. 9. 2025 opravljeni javni glavni obravnavi potem, ko si je sodišče izdajo sodbe pridržalo do dokončnosti prepisa zvočnega posnetka glavne obravnave in do preteka 15-dnevnega roka po tem, ko bodo vse ostale stranke prejele vlogo stranke z interesom s prilogami, ki je v spisu pod zap. št. 24, dne **25. septembra 2025**

RAZSODILO:

I. Tožbi se ugodi. Odločba Informacijskega pooblaščenca št. 090-334/2023/18 z dne 18. 4. 2024 se v 1. točki izreka odpravi ter se odloči: zahteva Občine Kanal ob Soči, da ji Nacionalni laboratorij za zdravje, okolje in hrano v roku 31 dni od vročitve te odločbe v elektronski obliki posreduje avtomatizirana dnevna poročila družbe Salonit Anhovo d.d. za obdobje od 1. 1. 2023 do 1. 9. 2023, se zavrne.

II. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki Nacionalnemu laboratoriju za zdravje, okolje in hrano povrniti stroške tega postopka v znesku 516,67 € v roku 15 dni od vročitve te sodbe, od poteka tega roka dalje do plačila z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

III. Tožena stranka je dolžna stranskemu udeležencu povrniti stroške tega postopka v znesku 785,26 € v roku 15 dni od vročitve te sodbe.

IV. Zahteva stranke z interesom Občine Kanal ob Soči za povrnitev stroškov tega postopka se zavrne.

OBRAZLOŽITEV:

1. Z izpodbijano odločbo je tožena stranka delno ugodila pritožbi prosilca za dostop do informacij javnega značaja, t.j. Občini Kanal ob Soči, zoper odločbo Nacionalnega laboratorija za zdravje, okolje in hrano (NLZOH) št. 161-0-7-IJZ-5/2023 z dne 28. 9. 2023 in le-to v 2. točki delno odpravila ter odločila, da je organ dolžan prosilki v roku 31 dni od vročitve te odločbe v elektronski obliki posredovati avtomatizirana dnevna poročila družbe za obdobje od 1. 1. 2023 do 1. 9. 2023 (1. točka izreka). V preostalem delu je pritožbo zavrnila (2. točka izreka).

2. Tožeča stranka je kot organ v smislu določb Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ) s prej navedeno odločbo odločila o vlogi prosilke za dostop do informacij javnega značaja. Ta je dne 5. 9. 2023 od organa zahtevala, da ji v elektronski obliki posreduje: avtomatizirana dnevna poročila vseh meritev družbe v obdobju od 1. 1. 2023 do 1. 9. 2023; obdelane in neobdelane rezultate meritev skupnega organskega ogljika (TOC) za družbo v obdobju od 25. 3. 2022 do 28. 3. 2022; obdelane in neobdelane rezultate vseh opravljenih meritev družbe v obdobju od 1. 1. 2022 do 30. 12. 2022 in seznam merilnih naprav oziroma instrumentov, ki so bile uporabljene za opravljene meritve družbe v letu 2022, vključno s seznamom morebitnih nadomestnih naprav, ki so bile uporabljene leta 2022, ter seznam naprav, ki jih trenutno uporablja za

opravljanje teh meritev, ter vsa poročila, teste in certifikate za ustreznost navedenih merilnih naprav oziroma instrumentov.

3. S svojo odločbo je organ zahtevi prosilke ugodil v delu, ki se nanaša na certifikate za ustreznost merilnih naprav v lasti organa, ki jih uporablja za izvajanje meritev za naročnika , v ostalem pa je zahtevo zavrnil.

4. Po pritožbi prosilke je tožena stranka izdala v tem upravnem sporu izpodbijano odločbo, s katero je pritožbi delno ugodila. Tožena stranka v izpodbijani odločbi ugotavlja, da je organ zavezanec za dostop do informacij javnega značaja glede na to, da je po Sklepu o ustanovitvi Nacionalnega laboratorija za zdravje, okolje in hrano pravna oseba s statusom javnega zdravstvenega zavoda, zavezanci za dostop do informacij javnega značaja po prvem odstavku 1. člena ZDIJZ pa so tudi javni zavodi in izvajalci javnih služb.

5. Glede dostopa do avtomatiziranih dnevnih poročil vseh meritev družbe v obdobju 1. 1. 2023 do 1. 9. 2023, tožena stranka ugotavlja, da imata tožeča stranka in družba sklenjeno pogodbo, na podlagi katere tožeča stranka za izvaja monitoring emisij v zrak, ki zajema tudi izdelavo poročila o trajnih meritvah emisij v zrak, katerega mora . letno pripraviti skladno z okoljevarstvenim dovoljenjem. Osnova za izdelavo poročila so dnevna poročila, ki jih kreirajo naprave , ki je tudi lastnik teh poročil. Sistem beleženja . na osnovi izvedenih meritev ob začetku dneva za pretekli dan kreira dnevno poročilo, ki je elektronsko posredovano in hkrati tudi tožeči stranki. Po tem, ko tožeča stranka prejme in zbere vsa dnevna poročila za preteklo leto, pripravi poročilo o trajnih meritvah v zrak, priloga katerega so dnevna poročila. Glede na to tožena stranka ugotavlja, da tožeča stranka razpolaga z dnevnimi poročili, saj dnevno poročilo kreira naprava vsak dan za pretekli dan in ga avtomatično posreduje tožeči stranki in . Dnevna poročila so tako z vidika ZDIJZ samostojen in zaključen dokument.

6. Nato se je tožena stranka ukvarjala z vprašanjem, ali zahtevana informacija izvira iz delovnega področja organa. Delovno področje tožeče stranke zajema javnopravne naloge, poleg javne službe pa tožeča stranka opravlja tudi tržne naloge, kot to predvideva program dela in finančni načrt tožeče stranke za leto 2023. Na podlagi predloženih dokazil Informacijski pooblaščenec ugotavlja, da se zahtevani dokumenti nanašajo na dejavnost, ki je tožeča stranka ne opravlja v okviru javne službe, saj ne sodi med dejavnosti, kot jih opredeljuje 23.c člen Zakona o zdravstveni dejavnosti (ZZDej). Posledično tudi ne gre za dejavnost, za katero bi organu sredstva zagotovil ustanovitelj, saj ta organu zagotavlja sredstva zgolj za opravljanje javne službe.

7. Zahtevani dokumenti torej izvirajo iz dejavnosti, ki jo organ opravlja kot t.i. tržno

dejavnost na podlagi sklenjene pogodbe s stranskim udeležencem. je moral zagotavljati monitoring vplivov svojega delovanja na okolje, za izvedbo obratovalnega monitoringa pa je sklenil pogodbo s tožečo stranko, lahko pa bi pogodbo sklenil tudi s katerim drugim subjektom, ki ima pravnomočno pooblastilo ali potrdilo ministrstva za izvajanje obratovalnega monitoringa. Predmetna dokumentacija torej izhaja iz dejavnosti, ki jo organ opravlja za naročnike na trgu. Kadar pa gre za takšne informacije, je po presoji tožene stranke za odločitev o tem, ali gre za informacijo javnega značaja, odločilno vprašanje, kako je izvajanje te dejavnosti urejeno s predpisi javnega prava in ali zahtevane informacije kažejo na dejstva ali okoliščine, ki bi lahko vplivale na izvrševanje javnih nalog. Treba je torej presoditi, ali je organ tržno dejavnost izvajal na način, da ta ni v ničemer vplivala na izvajanje njegovega temeljnega poslanstva javne službe. Tožena stranka se v obrazložitvi sklicuje na več odločitev iz sodne prakse.

8. V nadaljevanju se v izpodbijani odločbi navaja, da pri dokazovanju, da so izpolnjene predpisane zahteve za izvajanje tržne dejavnosti, ne zadošča zgolj sklicevanje na predpise, ampak je treba konkretno ugotoviti, ali je bilo ovirano izvajanje javne službe in ali je bilo zagotovljeno povračilo stroškov. Če ta pogoj ni izpolnjen, ni mogoče govoriti o drugi tržni dejavnosti v pravnem smislu, kar pomeni, da obravnavane informacije sodijo v delovno področje organa v smislu prvega odstavka 4. člena ZDIJZ. Tožena stranka navaja, da je večkrat pozvala tožečo stranko k predložitvi ustreznih dokumentov, s katerimi bo utemeljila, da tržno dejavnost izvaja skladno s predpisanimi pogoji, vendar dejanskega stanja glede dejstev, ki so bila pravno relevantna za odločitev v konkretni zadevi, tožeča stranka ni izkazala oziroma jih toženi stranki ni predložila. Slednje pa pripelje do zaključka, da organ svoje tržne dejavnosti ni vodil na način, da bi bilo mogoče zaključiti, da gre za drugo dejavnost organa, ki je v celoti ločena od javne službe organa, saj tožeča stranka tega ni izkazala.

9. Ob ugotovitvi, da predstavljajo zahtevani dokumenti informacije javnega značaja v skladu s 4. členom ZDIJZ, je tožena stranka po uradni dolžnosti preverila, ali so podatki v dokumentih prosto dostopni in ali so podane izjeme, določene v 5. a in prvem odstavku 6. člena ZDIJZ. Tožena stranka je prejela vzorčno dnevno poročilo za 1. 1. 2023, na podlagi katerega ugotavlja, da gre za dokument, ki je pripravljen avtomatično, da ne vsebuje nobenih osebnih podatkov, prav tako ne vsebuje informacij, ki bi imele tržno in konkurenčno vrednost za stranskega udeleženca, saj ne gre za podatke o njegovem poslovanju. Tožena stranka tako ni našla informacij, ki bi lahko predstavljale izjemo od prostega dostopa. Hkrati je ugotovila, da informacije, ki jih dnevno poročilo vsebuje, predstavljajo podatke glede emisij v okolje, ki skladno z 2. alinejo tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ predstavljajo absolutno javne informacije javnega značaja, glede katerih se dostop do zahtevane informacije dovoli ne glede na obstoj morebitnih izjem iz prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Glede na to je tožena stranka pritožbi prosilke v

zgoraj navedenem delu ugodila, izpodbijano odločbo v tem delu odpravila in odločila, kot izhaja iz 1. točke izreka odločbe tožene stranke.

10. V presežku je organ pritožbo prosilke zavrnil, ta del odločitve tožene stranke pa v tem upravnem sporu, ki teče na podlagi tožbe Nacionalnega laboratorija za zdravje, okolje in hrano, ni predmet presoje.

11. Tožeča stranka je vložila tožbo v upravnem sporu zoper odločitev iz 1. točke izreka navedene odločbe zaradi napačne uporabe materialnega prava, nepravilne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja ter zaradi kršitve pravil postopka. V tožbi navaja, da ima pravni interes za predmetno tožbo, ker gre za podatke, ki samostojno niso javni podatki, saj lahko pride do zlorab in napak pri njihovem interpretiranju. Zahtevana dnevna poročila so del končnega poročila o trajnih meritvah za leto 2023. Tožeča stranka storitve obratovalnega monitoringa vplivov na okolje izvaja v okviru pridobljenih pooblastil kot tržno dejavnost pod enakimi pogoji kot drugi pooblaščeni izvajalci, ki niso pravne osebe javnega prava. Napačna interpretacija in nepravilna uporaba teh informacij bi lahko povzročila izgubo zaupanja v strokovnost organa in sposobnost zagotavljanja natančnih in zanesljivih rezultatov ter v neenakopraven položaj nasproti drugim pooblaščenim izvajalcem obratovalnega monitoringa vplivov na okolje, ki niso podjetja iz javnega sektorja. To bi lahko imelo resne posledice za ugled in upad konkurenčnosti organa. Poleg tega tožeča stranka ni zavezanec po ZDIJZ za posredovanje zahtevanih dnevnih poročil, saj se ta nanašajo na tržni del izvajanja dejavnosti organa in ne na okvir izvajanja dejavnosti, ki jih organ opravlja kot javno službo na podlagi 23.c člena Zakona o zdravstveni dejavnosti. Le tista informacija, ki je povezana z izvajanjem javnopravnih nalog, ima lahko lastnost informacije javnega značaja.

12. Tožeča stranka navaja, da tožena stranka pri izdaji odločbe ni ustrezno upoštevala, da zahtevana dnevna poročila niso nastala pri organu oziroma da se pri njem ne nahajajo v zvezi z izvajanjem njegovih javnopravnih nalog, ampak v zvezi z izvajanjem njegove tržne dejavnosti. V konkretnem primeru gre za podatke, s katerimi razpolaga in ne organ, pa ni zavezanec po ZDIJZ, posledično tovrstnih podatkov, s katerimi sicer NLZOH razpolaga za potrebe priprave poročila o trajnih meritvah v zrak v okviru izvajanja tržne dejavnosti, na podlagi ZDIJZ prosilcu ni dolžan posredovati.

13. V zadevi je bilo tako napačno ugotovljeno dejansko stanje in posledično napačno uporabljeno materialno pravo glede vprašanja, kdaj gre za informacijo, ki izvira iz delovnega področja organa. Izpodbijana odločitev je tudi sama s seboj v nasprotju, zato se je ne da preizkusiti, s čimer je podana absolutna bistvena kršitev pravil upravnega postopka. Tožeča stranka kot napačno ocenjuje ugotovitev tožene stranke, da tožeča stranka ni izkazala, zakaj šteje, da zahtevani dokumenti ne predstavljajo informacij javnega značaja. Vse navedeno izhaja iz

vsebine vlog in predloženih dokazil. Tožeča stranka še pojasnjuje, da v celoti ravna v skladu z navodili v zvezi z razmejitvijo dejavnosti javnih zdravstvenih in lekarniških zavodov na javno službo in tržno dejavnost, ki jih je pripravilo Ministrstvo za zdravje dne 18. 5. 2022, saj organ z izvajanjem dodatne oziroma tržne dejavnosti ne obremenjuje izvajanja javne službe in vselej v tem delu poslovanja izkazuje vsaj izravnan poslovni izid, pri izvajanju tržne dejavnosti pa zagotavlja najmanj pokritje vseh s to dejavnostjo povezanih odhodkov. Tožeča stranka še pojasnjuje, da prejema sredstva od ustanovitelja le za izvajanje nalog iz 23.c člena ZZDej, ostala dejavnost pa ni financirana iz javnih sredstev. Ostale prihodke iz javne službe in tržne dejavnosti organ knjiži ločeno v skladu s Pravilnikom o razporejanju prihodkov in odhodkov po stroškovnih mestih in navodili v zvezi z razmejitvijo dejavnosti javnih zdravstvenih zavodov na javno službo in tržno dejavnost. Stroške v zvezi z opravljanjem dejavnosti organ deli na podlagi sodil za ugotavljanje stroškov odhodkov po vrstah dejavnosti. V zvezi s tem organ navaja tudi podatke iz tabele, ki prikazuje presežek prihodkov nad odhodki v posameznem obračunskem obdobju z upoštevanjem davka od dohodka od ustanovitve tožeče stranke 1. 1. 2014 do 31. 12. 2023. Izpostavlja še, da prihodke iz dejavnosti javne službe in tržne dejavnosti knjiži ločeno, tako da je v bilancah jasno razvidno, koliko prihodkov je bilo iz naslova javne službe in koliko iz naslova tržne dejavnosti. Tožeča stranka še navaja, da zahteva prosilca za posredovanje dnevnih poročil v obdobju 1. 1. 2023 do 1. 9. 2023 ni povsem določna, saj ni znano, kaj natanko prosilec želi oziroma katera avtomatizirana dnevna poročila družbe (sedaj) zahteva. Predlaga, da sodišče izpodbijani akt spremeni tako, da zavrne dostop do avtomatiziranih dnevnih poročil družbe . (sedaj) za obdobje 1. 1. 2023 do 1. 9. 2023 oziroma podredno odločbo odpravi in vrne v nov postopek. Priglaša tudi stroške tega upravnega spora.

14. Na strani tožeče stranke je priglasil udeležbo stranski udeleženec . Svoj pravni interes opira na dejstvo, da se zahtevana dokumentacija s strani prosilca nanaša na delovanje družbe , ki ni zavezanec po ZDIJZ in ni vpisana v register zavezancev za informacije javnega značaja, ki ga vodi AJPES. Stranski udeleženec na strani tožeče stranke ni ne organ in ne poslovni subjekt pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava. Razen tega poudarja, da zahtevana dnevna poročila niso nastala pri tožeči stranki, niti se pri njej ne nahajajo v zvezi z izvajanjem njenih javnopravnih nalog, ampak v zvezi z izvajanjem tržne dejavnosti. Kadar pa gre za tržno dejavnost, pa ne gre za informacije javnega značaja v smislu 4. člena ZDIJZ in posledično tožeča stranka ni zavezana za posredovanje zahtevanih dnevnih poročil prosilcu. Razen tega stranski udeleženec še izpostavlja, da so zahtevana dnevna poročila del končnega poročila o trajnih meritvah za leto 2023 in jih kot takih v izogib napačni interpretaciji in nepravilni uporabi ni dopustno ločeno presojati. Neobdelana in avtomatizirana poročila oziroma rezultati zahtevanih dnevnih poročil ne zagotavljajo pravilnih podatkov, na primer ni vključena

merilna negotovost, ki je predvidena z evropsko zakonodajo. Poleg tega so za podajo ocene vpliva na okolje pristojni izključno za to kvalificirani izvajalci.

15. Tožba je bila vročena v odgovor toženi stranki. Tožena stranka se v odgovoru na tožbo ne strinja s tožbenimi navedbami, da ni upoštevala, da so zahtevana poročila nastala v zvezi z opravljanjem tržne dejavnosti, saj je odločbo gradila prav na tej ugotovitvi, namreč da gre za dejavnost, ki jo organ opravlja na podlagi sklenjene pogodbe z ., torej gre za dejavnost, ki jo opravlja kot tržno dejavnost. Njena odločitev pa temelji na zaključku, da, če organ ne izkaže, da je dejavnost opravljena po predpisanih kriterijih, se tudi dokumenti, ki sicer predstavljajo tržno dejavnost organa, obravnavajo po 4. členu ZDIJZ, torej kot informacije javnega značaja.

16. Odgovor na tožbo je vložila tudi Občina Kanal ob Soči, ki nastopa v tem upravnem sporu kot prizadeta stranka v smislu 3. alineje 16. člena v zvezi s prvim odstavkom 19. člena Zakona o upravnem sporu (ZUS-1). Prizadeta stranka navaja, da je napačno stališče tožeče stranke in stranskega udeleženca, da že vsako izvajanje tržne dejavnosti samo po sebi nujno pomeni, da organ v tem delu ni zavezanec po ZDIJZ. Delovno področje organa je treba interpretirati široko in ne zajema le zakonsko določenih pristojnosti, ampak vse javnopravne naloge, ki jih opravlja organ, in tudi vse dejavnosti, ki se opravljajo v zvezi s temi nalogami. Tožeča stranka je v okviru svoje javne službe na podlagi 14. alineje 23.c člena ZZDej dolžna opravljati naloge obveščanja in osveščanja javnosti ter poročanja v skladu s posebnimi predpisi. Vsako okoljevarstveno dovoljenje mora vsebovati zahteve za letno poročanje ministrstvu po 6. točki drugega odstavka 116. člena Zakona o varstvu okolja (ZVO-2), zato sodijo v delovno področje organa vse dejavnosti organa, ki se opravljajo v zvezi z nalogo iz 14. alineje 23. člena ZZDej. Navaja še, da kljub pozivom tožeča stranka ni izkazala izpolnjenosti kriterija, da je bilo s prihodki od tržne dejavnosti zagotovljeno povračilo vseh stroškov in zaradi te dejavnosti ni bilo ovirano izvajanje dejavnosti, ki predstavlja izvajanje javne službe. Stranka z interesom še navaja, da zaprošena neobdelana dnevna poročila predstavljajo okoljske informacije, saj sporočajo dejansko količino izpustov oziroma emisij v okolje in s tem obremenitve okolja. Predlaga, da sodišče tožbo kot neutemeljeno zavrne.

17. Vsi navedeni so pri svojih stališčih vztrajali tudi v vloženih pripravljalnih vlogah. Na naroku za glavno obravnavo se je prizadeta stranka sklicevala tudi na določbo 160. člena ZVO-2, ki je po njenem mnenju dodatna materialnopravna podlaga za to, da je treba zahtevi za dostop do informacij javnega značaja ugoditi. Navajala je, da je na Agencijo Republike Slovenije za okolje (ARSO) poslala zahtevo za predložitev informacij javnega značaja, s katerimi je zahtevala predložitev poročil o trajnih meritvah za leta 2022, 2023 in 2024 skupaj s prilogami in avtomatiziranih dnevnih poročil vseh meritev zavezanca za obdobje od 1. 1. 2022 do 31. 12. 2024. ARSO je dne 2. 6. 2025 izdal odločbo št. 090-35/2025-2, s

katero je prosilcu posredoval poročila o trajnih meritvah emisije snovi v zrak za leta 2022, 2023 in 2024 skupaj s prilogami (izjavo o poseganju v programsko opremo in nastavitve parametrov za analizo dimnih plinov in dnevna poročila). V preostalem, torej glede zahteve po predložitvi avtomatiziranih dnevnih poročil vseh meritev zavezanca za navedeno obdobje, je zahtevo zavrnil in navedel, da z avtomatiziranimi dnevnimi poročili za ne razpolaga, zaradi česar jih ne more posredovati prosilcu. To pa pomeni, da pri predložitvi avtomatiziranih dnevnih poročil ne gre za informacije, ki bi bile javno dostopne, niti za informacije, s katerimi bi razpolagal kakšen drug javni organ.

K I. točki izreka:

18. Tožba je utemeljena.

19. Predmet presoje v tej zadevi je 1. točka izreka izpodbijane odločbe, s katero je bilo toženi stranki naloženo, da prosilki za dostop do informacij javnega značaja posreduje v izreku navedena avtomatizirana dnevna poročila stranskega udeleženca.

20. V postopku je bila opravljena glavna obravnava, sodišče pa je v dokaznem postopku vpogledalo listine upravnega in sodnega spisa ter zaslišalo pričo Dokazni predlog tožeče stranke po postavitvi izvedenca finančne oziroma ekonomske stroke je sodišče kot nepotreben zavrnilo, saj glede na v nadaljevanju obrazložene razloge za odločitev ne bi prispeval za odločitev relevantnih dejanskih okoliščin. Ostalim dokaznim predlogom je sodišče sledilo in predlagane dokaze izvedlo, saj je ocenilo, da bodo prispevali k razjasnitvi zadeve in pravilni odločitvi[1].

21. Priča zaposlen pri toženi stranki, je zaslišan povedal, da ima tožeča stranka sklenjeno pogodbo s) za izvajanje obratovalnega monitoringa snovi v zrak. Obratovalni monitoring zajema izdelavo občasnih meritev, prvih meritev in trajnih meritev. Nekatere meritve opravlja tožeča stranka sama, druge pa To pomeni, da te meritve potekajo trajno in se vsakih 10 sekund odčita vrednost, iz teh vrednosti pa se na koncu oziroma na začetku naslednjega dneva kreirajo polurna povprečja, iz polurnih povprečij pa dnevna poročila. Pojasnil je, da naprava za merjenje sicer vsakih 10 sekund odčitava stanje, vendar tožeča stranka ne dobi teh podatkov, ampak dobi samo dnevna poročila, v katerih so polurna povprečja in potem na koncu dnevno povprečje.

22. Tožeča stranka je v vlogi pooblaščenega izvajalca monitoringa. Zavezanci so v okviru monitoringa zadolženi, da se konec leta naredi poročilo o trajnih

1 Sodišče sicer ni vezano na dokazne predloge strank in lahko izvede vse dokaze, za katere meni, da bodo prispevali k razjasnitvi zadeve ter k zakoniti in pravilni odločitvi (drugi odstavek 20. člena ZUS-1).

meritvah. V tem poročilu se vsa dnevna poročila za celotno leto navedejo oziroma so priloga k temu poročilu. Samo poročilo je potem povzetek celotnega leta. Poročilo je torej nekak zaključek trajnih meritev. Sestavni del tega poročila so tabele dnevnih poročil. Dnevna poročila tožeča stranka dobi od zavezanca v tem primeru Pri njem so tudi arhivirana, tožeča stranka pa hrani letno poročilo 5 let.

23. Do leta 2021 je tabele letnih poročil izdelovala tožeča stranka, od leta 2022, ko je pridobil drug sistem, pa je to izpis njihovega avtomatskega merilnega sistema. Dejavnost, ki so jo izvajali, sodi med tržne dejavnosti in ni nikakor povezana s storitvami, ki jih izvajajo kot javno dejavnost. V vseh letih so glede izvajanja te dejavnosti izkazovali pozitivni poslovni izid. Priča še pojasni, da od stranskega udeleženca dobijo en PDF, t.j. dnevno poročilo za tisti dotični dan, in to je isto poročilo, ki se potem uporabi naprej. Tožeča stranka te podatke interpretira, kar pomeni, pogleda smiselnost dobljenih podatkov, saj tudi elektronski sistemi ne delujejo 100 % natančno in včasih pride do odstopanj. Zato tožeča stranka pregleda, ali so rezultati smiselni. Priča še pojasni, da je v Sloveniji 14 do 15 izvajalcev tovrstne dejavnosti, kot jo je tožeča stranka izvajala v konkretnem primeru za l.

24. Po izvedenem dokaznem postopku je sodišče upoštevajoč relevantno materialnopravno podlago tožbi ugodilo.

25. Z ZDIJZ je urejen postopek, ki vsakomur omogoča prost dostop in ponovno uporabo informacij javnega značaja, s katerimi razpolagajo državni organi, organi lokalnih skupnosti, javne agencije, javni skladi in druge osebe javnega prava, nosilci javnih pooblastil in izvajalci javnih služb - organi (prvi odstavek 1. člena ZDIJZ). Informacija javnega značaja je informacija, ki izvira iz delovnega področja organa, nahaja pa se v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva (v nadaljnjem besedilu: dokument), ki ga je organ izdelal sam, v sodelovanju z drugim organom, ali pridobil od drugih oseb (prvi odstavek 4. člena ZDIJZ).

26. Informacije javnega značaja so prosto dostopne pravnim ali fizičnim osebam (prvi odstavek 5. člena ZDIJZ). Namen tega zakona je zagotoviti javnost in odprtost delovanja organov ter omogočiti uresničevanje pravice fizičnih in pravnih oseb, da pridobijo informacije javnega značaja (prvi odstavek 2. člena ZDIJZ).

27. V predmetni zadevi ni sporno, da je tožeča stranka organ v smislu določbe prvega odstavka 1. člena ZDIJZ in opravlja kot javno službo naloge, navedene v 23.a in 23.c členu ZZDej, ob javni službi pa opravlja tudi dejavnost na trgu, kot to predvideva Program dela in finančni načrt Nacionalnega laboratorija za zdravje, okolje in hrano za leto 2023.

28. Iz dejanskih ugotovitev v izpodbijani odločbi[2] izhaja, da se zahtevani dokumenti ne nanašajo na dejavnost oziroma naloge, ki jih tožeča stranka opravlja v okviru javne službe, ampak izvirajo iz dejavnosti, ki jo opravlja kot tržno dejavnost na podlagi pogodbe sklenjene z družbo . Na podlagi te pogodbe za omenjeno družbo izvaja monitoring na področju emisij v zrak, del tega pa je tudi izdelava poročila o trajnih meritvah v zrak. Priloga tega poročila so tudi dnevna poročila.

29. Ne glede na zapis v izpodbijani odločbi, da tožeča stranka v postopku pred toženo stranko ni izkazala, da bi naj šlo pri zahtevanih dokumentih za izvajanje tržne dejavnosti[3], argumentacija odločitve temelji na ugotovitvi, da se zahtevani dokumenti nanašajo na dejavnost, ki jo tožeča stranka izvaja kot tržno dejavnost. Na tem zaključku temelji tudi nadaljnja obrazložitev, zato sodišče ugovor tožeče stranke, da gre za absolutno bistveno kršitev določb postopka zavrača, saj so, kljub nekoliko neprecizni obrazložitvi, razlogi za odločitev dovolj jasni. Sodišče pa je tožbi ugodilo, ker je tožena stranka upoštevajoč ugotovljeno dejansko stanje, napačno uporabila materialno pravo, kot bo pojasnjeno v nadaljevanju.

30. Kot je zgoraj ugotovljeno, je tožeča stranka za na podlagi pogodbe izvajala obratovalni monitoring. Obratovalni monitoring lahko izvaja oseba, ki je vpisana v evidenco izvajalcev obratovalnega monitoringa (lahko je pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik), ki ima pravnomočno pooblastilo ali potrdilo ministrstva za izvajanje obratovalnega monitoringa (drugi odstavek 151. člena ZVO-2). Tožeča stranka je eden od takšnih izvajalcev, v Republiki Sloveniji pa je takšnih izvajalcev več, po izpovedbi priče 14 do 15.

31. Ne glede na gornjo ugotovitev, da je v konkretnem primeru tožeča stranka izvajala tržno dejavnost, je tožena stranka zahtevi za dostop do informacij javnega značaja ugodila na podlagi zaključka, ki je po mnenju tožene stranke pomemben za odločitev, da tožeča stranka ni izkazala, da je izvajanje tržne dejavnosti vodila na način, da bi bilo mogoče zaključiti, da gre za tržno dejavnost, ki je v celoti ločena od javne službe, katero opravlja.

32. Po presoji sodišča je v predmetni zadevi takšen pristop napačen, sklicevanje na sodno prakso v izpodbijani odločbi pa neustrezno, saj se v odločbi citirane odločitve sodišč nanašajo na drugačne dejanske okoliščine.

33. Zgoraj je citirana določba 2. člena ZDIJZ, po kateri je namen tega zakona zagotoviti *javnost in odprtost delovanja organov* ter omogočiti uresničevanje pravice fizičnih in pravnih oseb, da pridobijo informacije javnega značaja. Namen ZDIJZ je torej med drugim v zagotavljanju nadzora nad subjekti, ki delujejo v javnem interesu oziroma opravljajo javnopravne naloge[4]. Kateri so ti

2 Točka 25 obrazložitve izpodbijane odločbe.
3 Točka 24 obrazložitve izpodbijane odločbe.
4 Tako sodba Upravnega sodišča RS št. I U 902/2013 z dne 20. 5. 2015.

subjekti, določa 1. člen tega zakona. To so državni organi, organi lokalnih skupnosti, javne agencije, javni skladi in druge osebe javnega prava, nosilci javnih pooblastil in izvajalci javnih služb. Med sodelujočimi v tem upravnem sporu ni spora o tem, da . ni organ iz 1. člena ZDIJZ[5]. torej ni zavezanec za dostop do informacij javnega značaja.

34. Z zahtevo za dostop do „avtomatiziranih dnevnih poročil vseh meritev" družbe ., sedaj ., čeprav naslovljeno na tožečo stranko, prosilki za dostop do informacij javnega značaja ne gre za zagotavljanje javnosti in odprtosti delovanja tožeče stranke, to je organa v smislu določb ZDIJZ, ampak jo zanima delovanje družbe , konkretno izpusti v okolje, do katerih pride pri izvajanju njene dejavnosti, zaradi česar želi dostop do avtomatiziranih dnevnih poročil vseh meritev v navedenem obdobju.

35. Ker družba ni zavezanec za dostop do informacij javnega značaja, do teh ni mogoče priti na podlagi zahteve za dostop do informacij javnega značaja po določbah ZDIJZ od družbe , glede na to, da tožeča stranka s podatki družbe . razpolaga zgolj v okviru opravljanja tržne dejavnosti na podlagi sklenjene pogodbe o izvajanju obratovalnega monitoringa, pa po presoji sodišča tudi ne od tožeče stranke.

36. Izpodbijana odločitev temelji na stališču tožene stranke v izpodbijani odločbi, da je v primeru, ko gre za informacije, ki izvirajo iz tržne dejavnosti organa, pri presoji, ali gre za informacijo javnega značaja, odločilno vprašanje, kako je izvajanje te dejavnosti urejeno s predpisi javnega prava, in *ali zahtevane informacije* kažejo na dejstva ali okoliščine, ki bi lahko vplivale na izvrševanje javnih nalog oziroma, ali je organ izvajal dejavnost na način, da ta ni v ničemer vplivala na izvajanje njegovega temeljnega poslanstva javne službe. To stališče po presoji sodišča drži v primeru, ko so zahtevane informacije javnega značaja iz sfere delovanja oziroma poslovanja zavezanca za dostop do informacij javnega značaja in se z dostopom do teh informacij zagotavlja nadzor nad organi oziroma zavezanci za dostop do informacij javnega značaja iz 1. člena ZDIJZ.

37. To izhaja tudi iz sodne prakse, ki jo - sicer v napačnem kontekstu - citira tožena stranka[6]. Pri tem navaja odločitve Vrhovnega sodišča št. I Up 122/2006 z dne 25. 4. 2007 in X Ips 96/2011 z dne 4. 7. 2012 ter Upravnega sodišča RS št. I U 1422/2015 z dne 30. 11. 2016, I U 902/2013 z dne 20. 5. 2015 in I U 1439/2015 z dne 10. 11. 2016.

38. V zadevi I Up 122/2006 se je odločalo o vprašanju, ali sodijo v kategorijo

5 V zadevi tudi ni bilo zatrjevano, da bi bil zavezanec za dostop do informacij javnega značaja po 1.a členu v zvezi s 4.a členom ZDIJZ kot poslovni subjekt pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava.

6 Razen zadev II U 412/2016, I U 1029/2012 in I U 1837/2014, ki jih tudi navaja tožena stranka, in se nanašajo na vprašanje izjem od dostopa do informacij javnega značaja po 6. členu ZDIJZ in kot take ne prinašajo stališč, ki so pomembna za odločitev v predmetni zadevi, zato se sodišče do njih podrobneje ne bo opredeljevalo.

informacij javnega značaja dokumenti, iz katerih izhaja dohodek iz dejavnosti opravljanja notariata. Zavezanec in organ za dostop do informacij javnega značaja je bil torej notar, v okviru zahteve za dostop do informacij javnega značaja pa so bile zahtevani dokumenti zavezanca, iz katerih bi bil razviden njegov prihodek.

39. V zadevi X Ips 96/2011 je bil zavezanec za dostop do informacij javnega značaja filmski studio, v okviru dostopa do informacij javnega značaja pa so bile zahtevane listine zavezanca, ki so se nanašale na snemanje nanizanke in sicer kopije sklenjenih pogodb, ki se nanašajo na ta projekt, kopije izstavljenih računov za storitev najema in za vse storitve, povezane s tem, najem scenskih delavcev, mojstrov za luč, garderob...

40. V zadevi I U 1422/2015 je bila zavezanka za dostop do informacij javnega značaja fakulteta kot javni visokošolski zavod, zahtevane informacije pa so se nanašale na posredovanje kopij avtorskih in podjemnih pogodb, ki jih je sklenila zavezanka za dostop do informacij javnega značaja s tam navedenimi profesorji, sporno pa je bilo vprašanje financiranja izvajanja te tržne dejavnosti. Podobna vprašanja so bila obravnavana tudi v zadevah I U 902/2013 in I U 1439/2015.

41. V vseh navedenih zadevah je torej šlo za vprašanje nadzora nad subjekti, ki delujejo v javnem interesu oziroma opravljajo javnopravne naloge, torej za zagotavljanje javnosti in odprtosti delovanja organov - zavezancev za dostop do informacij javnega značaja. Glede na predmet obravnave v teh zadevah, je bilo za odločitev seveda pomembno vprašanje razmejitve in ločevanja med dejavnostmi, ki jih opravljajo zavezanci za dostop do informacij javnega značaja kot javno službo, in tistimi, ki jih opravljajo kot tržno dejavnost. Šlo je namreč za dokumente, listine oziroma informacije, ki zadevajo delovanje oziroma način poslovanja prav teh organov. Zato je bil za odločitev v teh zadevah pomemben način financiranja posameznih dejavnosti in kako dejavnosti, ki jih organi opravljajo na trgu, vplivajo na izvajanje njihovih javnih nalog. Kolikor bi namreč aktivnosti, ki jih opravljajo kot tržno dejavnost, vplivale na izvrševanje javnih nalog, je v skladu z namenom ZDIJZ, da so informacije, ki se na to nanašajo, javne.

42. Obravnavana zadeva je drugačna od zgoraj opisanih. Prosilka za dostop do informacij javnega značaja namreč ne zahteva informacij, ki bi se nanašale na vprašanje, ali izvajanje konkretne in obravnavane tržne dejavnosti vpliva na izvajanje javne službe tožeče stranke. Prosilka za dostop do informacij javnega značaja želi dostop do informacij, ki izhajajo izključno iz sfere družbe , to je njenega delovanja in poslovanja. Tožeča stranka je s temi podatki povezana izključno v okviru svojega delovanja na trgu, to je izvajanja obratovalnega monitoringa. Med zahtevanimi podatki in izvajanjem tiste dejavnosti, ki jo tožeča stranka izvaja v okviru javne službe, ni nobene korelacije, zato v tem obsegu ni zavezanka za dostop do informacij javnega značaja.

43. K zgoraj navedenemu sodišče še dodaja, da tudi sklicevanje stranke z interesom na 160. člen ZVO-2 ne more pripeljati do drugačne odločitve. Ta v prvem odstavku določa, da morajo državni organi, organi občin, javne agencije, javni skladi in druge osebe javnega prava, nosilci javnih pooblastil in izvajalci javnih služb vsem zainteresiranim osebam omogočiti dostop do okoljskih podatkov, če to določajo ta zakon in predpisi, ki urejajo dostop javnosti do informacij javnega značaja.

44. Prvi odstavek 160. člena ZVO-2 torej kot podlago za dostop do okoljskih podatkov navaja ta zakon, torej ZVO-2, in predpise, ki urejajo dostop do informacij javnega značaja, torej ZDIJZ. Kolikor gre za dostop do *okoljskih podatkov* po določbah ZVO-2, to ni predmet tega upravnega spora kot tudi ni bilo predmet postopka, ki je tekel pred toženo stranko. Kolikor pa gre za dostop do okoljskih podatkov kot informacij javnega značaja po ZDIJZ, pa to pomeni ob uporabi določb tega zakona, torej ZDIJZ, kar pomeni, da je treba upoštevati tam določene pogoje, ki dostop do teh podatkov omogočajo. Po zgoraj obrazloženem ti pogoji v konkretni zadevi niso izpolnjeni, ker je zahteva za dostop do teh informacij, nanašajočih se na subjekt, ki ni zavezanec za dostop do informacij javnega značaja po ZDIJZ, naslovljena na organ, ki s temi podatki razpolaga izključno zaradi izvajanja svoje tržne dejavnosti. Ker torej pogoji za dostop do teh informacij od tožeče stranke po določbah ZDIJZ niso podani, in torej tožeča stranka glede konkretnih informacij ni v vlogi zavezanca za dostop do informacij javnega značaja, so na odločitev v konkretni zadevi brez vpliva tudi nadaljnje določbe 160. člena ZVO-2, na katere se sklicuje prosilka, kot sta tretji in peti odstavek tega člena.

45. V prid gornjemu zaključku govori tudi okoliščina, da tovrstnih podatkov od tistih pooblaščenih izvajalcev obratovalnega monitoringa, ki so v zasebni lasti, po določbah ZDIJZ ni mogoče dobiti.

46. Tudi sklicevanje stranke z interesom na določbo 14. alineje 23.c člena ZZDej ne vpliva na predmetno odločitev. Ta določba kot nalogo tožeče stranke, ki jo opravlja v okviru javne službe, omenja obveščanje in osveščanje javnosti ter poročanje v skladu s posebnimi predpisi. Nanaša se torej na tovrstno postopanje, kadar tako določajo posebni predpisi, ta določba pa nima nobenega vpliva na razlago določb ZDIJZ in na to, ali so izpolnjeni pogoji za dostop do informacij javnega značaja po tem zakonu.

47. Enako velja glede sklicevanja na 6. točko drugega odstavka 116. člena ZVO-2. Ta člen določa vsebino okoljevarstvenega dovoljenja in zahtevo za letno poročanje ministrstvu, zahteve iz okoljevarstvenega dovoljenja pa se nanašajo na subjekt, ki mu je bilo okoljevarstveno dovoljenje izdano, kar v konkretnem primeru pomeni na stranskega udeleženca in ne na tožečo stranko.

48. Po zgoraj obrazloženem ni podana materialnopravna podlaga za dostop do

zahtevanih podatkov kot informacij javnega značaja, ker ne gre za informacije, s katerimi bi tožeča stranka razpolagala zaradi izvajanja javne službe. Iz tega razloga se sodišče do vprašanja natančnosti identifikacije zahtevanih podatkov ni opredeljevalo[7].

49. Glede na povedano je bilo pri izdaji izpodbijane odločbe glede na ugotovljeno dejansko stanje napačno uporabljeno materialno pravo. Zato je sodišče izpodbijano odločbo v napadeni 1. točki izreka na podlagi prvega odstavka 65. člena ZUS-1 odpravilo, saj je po opravljeni glavni obravnavi presodilo, da narava stvari to dopušča in odločilo, da se zahteva prosilke, po kateri ji je organ dolžan v roku 31 dni od vročitve te odločbe v elektronski obliki posredovati avtomatizirana dnevna poročila družbe za obdobje od 1. 1. 2023 do 1. 9. 2023, zavrne.

50. Stroške tega postopka so v predmetni zadevi priglasili tožeča stranka, stranski udeleženec na strani tožeče stranke in stranka z interesom.

K II. točki izreka:

51. Ker je sodišče tožbi ugodilo in odpravilo izpodbijani akt, je v skladu z določbo tretjega odstavka 25. člena ZUS-1 tožena stranka dolžna tožeči stranki povrniti stroške postopka. Po tej določbi se, če sodišče ugodi tožbi in v upravnem sporu izpodbijani upravni akt odpravi, tožniku (glede na opravljena procesna dejanja in način obravnavanja zadeve v upravnem sporu) prisodi pavšalni znesek v skladu s pravilnikom, ki ga izda minister, pristojen za pravosodje, to je Pravilnikom o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu (v nadaljevanju Pravilnik). Glede na citirano zakonsko določbo sodišče tožeči stranki ni odmerilo stroškov po Odvetniški tarifi, kot jih je ta zahtevala, ampak po Pravilniku. Če je bila zadeva rešena na glavni obravnavi in je tožnika v postopku zastopal pooblaščenec, ki je odvetnik, se tožeči stranki priznajo stroški v višini 385,00 € (četrti odstavek 3. člena Pravilnika). Če je moral tožnik v postopku stvar dodatno pojasnjevati z obrazloženimi vlogami, se mu priznajo stroški v višini 10 % od zneskov določenih v prejšnjem členu (4. člen Pravilnika).

52. V predmetni zadevi je sodišče odločilo na glavni obravnavi, tožeča stranka pa je v postopku zadevo dodatno pojasnila v pripravljalni vlogi, zato ji je sodišče odmerilo nagrado v višini 385,00 €, k čemur je prištelo še 10 %, to je 38,50 €, torej skupaj 423,50 €. K temu je prištelo 93,17 € 22 % za DDV in skupno znesek 516,67 €, naložilo v plačilo toženi stranki.

K III. točki izreka:

---

7 Primer vzorčnega avtomatiziranega dnevnega poročila z dne 1. 1. 2023 je sicer tožena stranka tekom svojega postopka pridobila in se nahaja v upravnem spisu, zato je identifikacija zahtevanih podatkov vsekakor mogoča in so nasprotna tožbena zatrjevanja zmotna, a glede na zgoraj obrazloženo to nima nobenega vpliva na predmetno odločitev.

53. Po določbi prvega odstavka 154. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP[8]) stranka, ki v postopku ni uspela, povrne stroške nasprotni stranki in njenemu stranskemu intervenientu. Glede na to tudi je tudi družba [redacted] upravičena do povrnitve stroškov. Tudi stranski intervenient je v postopku svoja dejanja izvrševal po pooblaščencu, ki je odvetniška družba, s pripravljalnimi vlogami in udeležbo na glavni obravnavi. Ker stranski udeleženec glede stroškov deli usodo tožeče stranke, je sodišče tudi njemu odmerilo stroške upravnega spora po zgoraj citiranih določbah Pravilnika, kar pomeni za vloge, zastopanje na glavni obravnavi v skupni višini 423,50 €.

54. Stranskemu udeležencu je sodišče odmerilo še stroške kilometrine za pot pooblaščenca iz sedeža njegove pisarne v Maribor. Stroški za prihod pooblaščenca na glavno obravnavo štejejo med materialne stroške, ki so bili potrebni za pravdo (prvi odstavek 155. člena ZPP), zato je sodišče te stroške odmerilo ob uporabi Uredbe o davčni obravnavi povračil stroškov in drugih prihodkov iz delovnega razmerja (v nadaljevanju Uredba), ki ureja višine povračil stroškov v zvezi z delom in službenim potovanjem (1. člen Uredbe), do katerih se ti v skladu z določbami te Uredbe ne vštevajo v davčno osnovo dohodka iz delovnega razmerja. Uredba v tretjem odstavku 5. člena določa, da se povračilo stroškov prevoza na službenem potovanju ne všteva v davčno osnovo do višine 0,43 € za vsak prevožen kilometer. Stranskemu udeležencu je sodišče odmerilo priglašene stroške za pot na relaciji Ljubljana-Maribor in nazaj, to je 128 km x 2 x 0,43 €, kar pomeni 110,08 € oziroma za dva prihoda na naroka 220,16 €. Skupaj je sodišče stranskemu intervenientu odmerilo stroške za zastopanje odvetnika in potne stroške v višini 643,66 €, k čemur je prištelo še 141,60 € za DDV in torej skupaj znesek 785,26 € naložilo v plačilo toženi stranki.

K IV. točki izreka:

55. Stroške je v predmetni zadevi priglasila tudi Občina Kanal ob Soči, ki v tem postopku sodeluje kot prizadeta stranka po prvem odstavku 19. člena ZUS-1. V tem postopku je sodelovala na strani tožene stranke in se je zavzemala za zavrnitev tožbe. Ker torej v upravnem sporu ni bila uspešna, ni upravičena do povrnitve stroškov tega postopka, saj je po prvem odstavku 154. člena ZPP, katerega je treba uporabiti v skladu z 22. členom ZUS-1, do povrnitve stroškov od nasprotne stranke upravičena le stranka, ki v postopku uspe. Glede na to je sodišče zahtevo prizadete stranke za povrnitev stroškov postopka zavrnilo.

8 Prvi odstavek 22. člena ZUS-1 določa, da se v upravnem sporu uporabljajo določbe zakona, ki ureja pravdni postopek, kolikor ZUS-1 ne določa drugače.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Maribor, 25. september 2025

Višja sodnica:
Violeta Truči, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom

